

Iraniërs vragen aandacht voor massamoord op politieke gevangenen in 1988

Op zaterdag 2 september 2017 hebben Albert en ik deelgenomen aan een demonstratie van de Iraanse gemeenschap in Nederland, met als doel het steunen van de hongerstakingende politieke gevangenen in de Gohardasht gevangenis te Karaj in Iran, en het gedenken en onder de aandacht van publiek en politiek brengen van de afschuwelijke massamoord op 30.000 politieke gevangenen in de zomer van 1988. Dit gebeurde op basis van een decreet van de toenmalige Opperste Leider, en bedenker van de Islamitische revolutie, ayatollah Ruhollah Khomeini.

Het is 29 jaar geleden dat in Iran binnen een tijdsbestek van 3 zomermaanden, in alle gevangenissen in dat land, opgeteld meer dan 30.000 mensen werden vermoord. Dit waren politieke gevangenen die hun straf veelal hadden uitgezeten en toch niet werden vrijgelaten. Het grootste deel van hen steunde de Mojahedin e Khalq, de Iraanse volksstrijders. Er waren ook leden van linkse groeperingen bij. Khomeini's regime had doodscमितés ingesteld voor elke gevangenis. De gevangenen moesten een voor een voor zo'n comité verschijnen. Aan elke gevangene werd enkel de vraag gesteld: "Sta je nog achter de organisatie?". Wanneer de gevangene "Ja" antwoordde, tekende hij of zij daarmee direct voor de galg. Maar: dat wist de gevangene niet! En ze zeiden allemaal, volledig onwetend over wat hen te wachten stond, "ja". De leden van deze comités zitten tot op de dag van vandaag in het Iraanse regime, en bekleden daarin posten als Minister (bvb Pour Mohammadi was Minister van Justitie in Rohani's eerste kabinet!) of parlementsvoorzitter, you name it!

Deze misdaad tegen de menselijkheid is door Amnesty International betiteld als een van de grootste bloedbaden in de wereldgeschiedenis sinds 1945 ... en toch is er nooit recht gedaan sinds 1988; het Iraanse regime deed jarenlang – met succes! – alle moeite om deze misdaad onder het tapijt te vegen; de daders zijn totnutoe altijd ongestraft gebleven.

Dit werd in de speeches nogal eens naar voren gebracht. De aftrap was voor de ons allen bekende doctor Taher Boumedra, rechtsgeleerde, die in Irak heeft gediend als Hoofd van het Bureau Mensenrechten, toen onze vrienden uit Albanië nog in Ashraf City woonden. Hij heeft van dichtbij al die aanslagen gezien en meebeleefd, en hij schreef het boek "The untold story of Camp Ashraf". Over de moorden in 1988 is een onderzoekscommissie gevormd, die precies een maand geleden zijn eerste rapport heeft uitgebracht, met namen van slachtoffers en waar zij eventueel hun graf hebben. Deze commissie werd op eigen initiatief gevormd door hem en anderen, maar gaat niet van de VN uit.

Ook Mrs. Maryam Rajavi, de gekozen Presidente van het Iraanse Verzet, had voor onze gemeenschap een videoboodschap; eerst in het Engels en daarna in het Farsi. Zij waarschuwde de politici en de bedrijven tegen het handeldrijven met Iraanse bedrijven; die zijn meestal gelieerd aan dat regime ... dus dan houdt men ook de schrijnende mensenrechten situatie daar in stand.

De hongerstakers in de Gohardasht gevangenis zijn na een maand niet meer eten nu in serieus gevaar. De sprekers, onder wie ook monsieur Gilbert Mitterand, de zoon-van, riepen op tot solidariteit met de politieke gevangenen in Iran. In meerdere steden in Europa en Canada en de VS wordt er gedemonstreerd, niet enkel in Den Haag. Ook zijn er hier hongerstakers uit solidariteit.

Ook prof Henk de Haan hield een speech, net als Prof dr. P. Westbroek en advocaat strafrecht deskundige mr. Eddy Nolet.

Er was tussendoor ook tijd voor muziek: we luisterden naar het nog steeds ontroerende nummer Stand until the end, gezongen door Hellena, en naar een cellostuk van Haydn en van F. Mendelssohn Bartoldy gespeeld door de muziekdocent W. Meijer.

Echt teleurstellend was dat ik geen enkel lid van de Vaste Kamercommissie voor Buitenlandse Zaken vanuit de Tweede Kamer heb gezien ...

De gemene deler in alle speeches die ik heb gehoord, was: oproepen tot beëindiging van de executies in Iran, de roep om gerechtigheid inzake de massamoorden van zomer 1988 en het brengen voor het Internationaal Gerechtshof van de daders, allereerst Khamenei, en solidariteit met de politieke gevangenen in Iran, vooral die in de Gohardasht gevangenis die in hongerstaking zijn.

Dit gepaard gaande met de vraag aan onze overheid, Minister President Rutte, om als Nederlandse Staat de vraag te steunen naar het tot stand brengen van een onderzoekscommissie in de VN, die ervoor zorgt dat de massamoord uit 1988 uitgezocht gaat worden.

Na de speeches en de muziek was het tijd om een demonstratie ronde te lopen, met de vestjes aan en de vlaggen opgestoken, begeleid door de Haagse politie die het verkeer even stil hield voor ons.

Ik hoop van harte dat dit voldoende soelaas gaat bieden voor onze Iraanse vrienden en vooral voor het gehele Iraanse volk om te komen tot een vrij Iran.

Hartelijke groet van supporter Bep Welleweerd – van Eck te Deventer